

A legnagyobb öröm, hogy együtt lehetünk

2017 december 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az 1956-os forradalom meghatározó pillanatává vált az életemnek.

– vallja Schmittné Makray Katalin olimpiai ezüstérmes tornász, a korábbi köztársasági elnök, Schmitt Pál felesége, akivel a történelem felemel? pillanatairól, a számára fontos feladatokról beszélgettünk, és az is kiderült, mi kerül szenteste a családi asztalra.

– December 8-án ülünk le beszélgetni, éppen az ’56-os salgótarjáni sort?z évfordulóján. Tavaly statisztaként részt vett a történteket feldolgozó Nincs kegyelem cím? film forgatásán, az alkotáshoz készült kampányfotókon pedig véres arccal volt látható többek közt Wittner Mária, Sándor György, Gerendai Károly és más közéleti személyiségek mellett. Miért vállalta el ezt a feladatot?

– Él? emlékem van ’56-ról. Az ötvenes években a Bródy Sándor utcában, egy hatalmas polgári lakásban laktunk, hetes társbérletben. A családomat igencsak megtépázta az els? és a második világháború, édesapám hadifogságba került, édesanyám pedig három kicsi gyerekkel egyedül maradt. Én meglehet?sen felvilágosult gyerek voltam, abban az értelemben, hogy ismertem a családom történetét, tisztában voltam a helyzetünkkel, és tudtam, hogy a nagyszüleim és a szüleim abból, ami maradt, a lehet? legjobbat igyekeztek kihozni. Nem a nélkülözésekre emlékszem vissza, hanem arra, hogy csodaszép gyerekkorom volt, rengeteg élménnyel. A családom feln?tt tagjai nyilván másképp élték meg ezt az id?szakot, mégis hallatlan életer?vel vették az akadályokat. A nagyszüleimet, az édesanyámat soha nem hallottam keseregni a sorsukon, hogy elmúlt és elromlott körülöttük minden, a nyugodt életük, az addig biztosnak hitt egzisztenciális helyzetük.

– Honnan merített ehhez er?t az édesanyja?

– Így nevelték. A nagyapám tüzértábornok volt, a háború után kitelepítették a Hortobágyra. Még nyugdíjat sem kapott, így kénytelen volt hetvenéves fejjel elmenni kazánf?t?nek. Tíz évvel kés?bb vonulhatott végre nyugdíjba. Minden áldott nap lement a Múzeum körút és a Bródy Sándor utca sarkára, leült egy kis sámlira, és lottót árult. Szinte minden nap meglátogatták a régi katonatársai, és tisztelegtek el?tte, hogy tábornok úr, jelentkezem! És tette mindezt azért, hogy ne legyen terhére a családnak, mert úgy gondolta, hogy saját magát el kell tartania. Egy ilyen családban feln?ni csak el?nyt jelenthetett.

– Aztán elkövetkezett 1956 októbere. Mit értett meg gyerekként?

– Pontosan emlékszem, hogy október 23. egy keddi napra esett. A Trefort utcai iskolából jöttem haza, mikor láttam, hogy rengeteg ember áll a rádió épülete el?tt. Nagyon kíváncsi lettem, ezért édesanyámnak azt mondtam, elmegyek az osztálytársamhoz valami leckével kapcsolatban. Kimentem az utcára, és megálltam a tüntet?k között, próbáltam kivenni, hogy mi történik. Közben egyre n?tt a tömeg, és az emberek összezártak körülöttem. Nagyon megrémültem, mert nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán kijutok a szorosan körülöttem állók gy?r?jéb?l. Végül nagy nehézségek árán sikerült. Hazaszaladtam. Aznap este a házunk el?tt már felborított autók égtek, s?t, be is l?ttek a lakásunkba. Amikor pedig elindultak az utcai harcok, a pincébe kellett menekülnünk. Napokkal kés?bb láttam a sírokat is, ahová az utcán elesetteket temették, nagyon megrázó volt. Ugyanakkor átéltem azt az eufóriát, azt a féktelen boldogságot is, ami végigsöpört az országon, amikor néhány napra úgy t?nt, hogy valóban eljött a szabadság. Néha elt?n?döm rajta, milyen különös, de ez volt életem egyik legboldogabb id?szaka, sokszor keresem magamban ezt az érzést. Gyerek voltam, ’56 mégis meghatározó pillanata lett az életemnek. És amikor a Nincs kegyelem cím? filmet rendez? Matúz Gábor felkért, vegyek részt a forgatáson, azonnal igent mondtam, mert nagy tisztelettel adózom azok emlékének, akik életüket áldozták a szabadságért. Egyébként még egyszer megadatott, hogy részem legyen egy hasonlóan felemel? élményben.

– Mikor?

– 2002 tavaszán. Bernben volt az uram nagykövet, és a televízión keresztül néztük a Kossuth téri nagygy?lést. Ott éreztem újra, hogy történelem ismét fordul egyet, hogy eljött az a pillanat, amikor közösen újra tehetünk valamit az országért. Nyilván a két élethelyzetet és történelmi szituációt nem lehet összehasonlítani, mégis: az érzés ugyanaz volt.

– A köztársasági elnök feleségeként számos közéleti feladatot kellett ellátnia, de a mai napig megjelenik a legkülönböz?bb kulturális vagy jótékonysági eseményeken. Mi dönt arról, hogy melyik ügyhöz adja az arcát?

– Sokszor keresnek meg barátok, vagy akár ismeretlenek is, hogy álljak oda egy-egy feladat mellé. A legfontosabb szempont, hogy valóban tudok-e segíteni. Ha úgy érzem, csak arra van szükség, hogy az arcomat adjam, akkor nem vállalom. Több üggyel foglalkozom rendszeresen, a szívügyeimmel: a Templomkerti estéket tizenharmadik éve szervezzük, a máriaremetei bazilika javára rendezett esteken id?r?l id?re neves m?vészek lépnek fel, e programsorozat háziasszonyaként igyekszem tenni a helyi kulturális életért. Vagy említhetném a Pet? Intézetet, ahol hetedik éve vagyok f?védnök, évente többször találkozom az ottani gyerekekkel, támogatom ?ket, például a sportolási és szabadid?s lehet?ségeiket. Közel áll a szívemhez az alma materem, a Postás Sportegyesület

támogatása is. A Magyar Ápolók Egyesületének tiszteletbeli f?ápolójaként is igyekszem segíteni. Ezek a feladatok ugyanakkor nemcsak protokolláris kötelezettséget jelentenek, hanem tényleges hozadékai is vannak: Kossuth Zsuzsa Kossuth Lajos legkisebb húga volt, aki a ’48–49-es szabadságharc alatt bátyja kérésére hetvenkét hadikórházat állított fel, önkénteseket toborzott, és a megszervezte a harcban megsérültek ellátását. Mégis magányosan halt meg New Yorkban, a legnagyobb nélkülözések közepette. Az idei évet az ? emlékének szenteltük, 2018 februárjában, Zsuzsanna napján pedig emléktáblát avatunk a tiszteletére. A legbüszkébb mégis arra vagyok, hogy engem választottak a Magyar Honvédség Ludovika Zászlóalj zászlóanyájának tisztségére. Édesapám és nagyapám ludovikás katonatisztek voltak, ezért engem kértek fel erre a tisztségre, aminek egyébként a második világháború el?tt komoly hagyományai voltak.

– Olimpiai ezüstérmes tornászként a sport is az egyik szívügye: tud id?t szakítani a mozgásra?

– A mai napig sportolok, hetente kétszer teniszezem. Azt mondják, a tornász behúzott hassal születik és így is hal meg: a kett? között pedig az ember igyekszik egyenesen tartani magát. De a viccet félretéve, az aktív sport id?szakában kialakul egy testkép, amit nehéz nem megtartani. Nyilván a korral sok minden változik, de a sporttól kapott kitartás, fegyelem nem múlik el. Egyébként azt látom, hogy ma már sokkal többen sportolnak kedvtelésb?l, mint régen, valahogy jobban igénylik az emberek az aktív mozgást, mint korábban. Igaz, a lehet?ségek is jóval szerteágazóbbak.

– Lányai versenyszer?en teniszeztek. Sikerült az unokákra is átörökíteni a sport szeretetét?

– Igen! Hat unokám van, és mindegyikük sportol! Gerg?, a legid?sebb lányom fia jégkorongozik, igaz, m?kedvel? szinten, de másra nem is jut ideje, ugyanis most végezte el az egyetemet. Még a tanulmányai alatt beválasztották az egyetemi vízilabdacsapatba kapusnak. Azt mondta az edz?je, ha egy csepp magyar vér folyik benne, akkor biztosan tud vízilabdázni. Alexa, a legnagyobb lányom a családjával Amerikában él, de a gyerekei kiválóan beszélnek magyarul. Azt látom rajtuk, nagyon büszkék az európai gyökereikre, ett?l gazdagabb az életük. Gerg? húga, Grácia atletizál és lovagol. A másik lányunokám, Vanda teniszezik, a két kamasz fiú, Vendel és Vince válogatott vízilabdázók a saját korosztályukban, ?k igazi sportológyerekek. A legkisebb unokám, Flórián tizenhárom éves és párbajt?röz?, mint a nagyapja.

– Anyaként hogyan élte meg, hogy az egyik gyermeke ilyen messzire költözött?

– Ma már annyira egyszer? a kommunikáció, hogy néha az az érzésem, csak a szomszéd városban laknak. Felgyorsult a világ, minden és mindenki gyorsabban elérhet?, nem úgy, mint régen. Mikor az édesapám testvére ’56 után Ausztráliába disszidált, évekig nem tudtunk róluk, csak azt, ami a sz?kszavú levélváltásokból kiderült. Drága nagymamám ebbe is halt bele, hogy soha többet nem látta a lányát és az unokáit. Nekünk jóval könnyebb: Alexáék félévente hazalátogatnak, vagy mi utazunk ki hozzájuk. De felelve a kérdésre, hogy mennyire nehéz elengedni egy gyereket? Nagyon nehéz. F?leg úgy, ha az ember tudja, a gyereke egy másik kontinensen alapít családot. De ahogy múlnak az évek, az a gondoskodási ösztön, amit az egészen kicsi gyerekek felé érez az édesanya, átalakul, és ebbe a helyzetbe valahogy belen?, észrevétlenül beletanul az ember.

– Említette, hogy karácsonykor összegy?lik a család. Van valamilyen különleges szokás, amit igyekeznek minden évben megtartani?

– Idén el?ször vezettük be a családi karácsonyi húzást, így csak a gyerekek kapnak ajándékot, a feln?ttek pedig azt ajándékozzák meg, akinek a nevét kihúzták. A családi szokások közé tartozik az állandó menüsor, amit édesanyámtól örököltem, ? pedig az ? édesanyjától. Ez borlevesb?l, különféle hidegtálakból, kaszinótojásból és sonkából áll. A desszert pedig az elmaradhatatlan bejgli. Évek óta nálunk van a karácsonyi ünnepi vacsora, persze volt olyan év, mikor kiutaztunk a lányomékhoz, ez tehát nem egy k?be vésett szabály. Környezetvédelmi szempontokból évekig m?feny?t állítottunk, de az idén Alexa lányomék is hazajönnek az ünnepekre, ? pedig kategorikusan kijelentette, hogy valódi feny? nélkül nincs karácsony. Idén a legnagyobb örömöm az, hogy mindnyájan együtt lehetünk.

Szentei Anna - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló